

IZ NOVE AVSTRIJSKE LIRIKE

POSLEDNJI

Michael Guttenbrunner

Prihaja noč z dežjem. Nikogar ni,
da prepoteno zglavje mu vzravna,
in vsem je skrito, da je konec z njim.
Ni sonce mu svetilo. In resnično
bilo je, kar izvedel ni nikdâr.
Le leščerba bilà je, kar se je sonce zdelo.
Ne more zdaj si žeje ugasiti
in róke ni, da muko ublaži.

PRIJATELJ

Michael Guttenbrunner

Sled njegova drži skozi sneg
v trstjè in navzdol v vodo.
Temnó razcveteni gozd
ozarja mu blagi obraz.
Pozna ga nihče; z vetrom njegovo
ime prišušti, odšušti;
k luči ne zvabi ga klic noben,
ko pa znoči se, je blizu nam.
Roké so mu rdeče ko mak
in nohte ima veveričje.
Orehe, ki bog mu jih daje,
stáre, a jedrca drugim razda.
Živí od krvi, ki jo vidi,
ko šibki mogočnikov bič
kot žezlo nebeško poljublja;
pred lovci ga nič ni strah.
Nihče ne ve, ne kakšne besede
prebira v mežikanju listja
in rož z begotnim pogledom,
ne kakšni mu psalmi zvenijo iz skal.

On vidi, kako sveti duh
zeleno vzblestí sredi trave,
in skozi njó kot kača nevidna
švisne ter odšumota.

DOBER VEČER, JOŽE!

Vera Ferra-Mikura

Kot zmeraj mi boš zopet kaj zameril.
Vendâr otroci najini rasto in vse sem ti z ljubeznijo rodila,
od njih nobeden nič ne reče čez te — in tako je prav!
Vem, na predpasniku mojem so krpe drugačnih barv
in z leti mi drža je vse bolj mlahava.
A tvoja je postelj ko sneg, pokrivaš se z boljšo odejo,
vtem ko ponoči jaz z mnogimi brigami sama ležim.
Vem, da te motijo gube na mojem obrazu
in čevlji, ki sem v starinarni jih vzela za majhen denar.
Celo moj smehljaj te le moti in s svojim ga hladom ugašaš.
Gotovo boš spet mi karkoli zameril.
Včasih zazdi se mi, kot da bi želel mi smrt.

KO IMELA BOVA LASTNO SOBO

Vera Ferra-Mikura

Ko imela bova lastno sobo,
bogà za svojega si gospodarja narediva
in božji hišni red naslikava na zid.
Potem odveč bo, da zaklepala bi vrata,
saj najin varuh-bog hudobneže odžene.
Takšnim pa, ki strehe, kruha in tolažbe iščejo,
ne bo potrebno zunaj stati in ponižno trkati,
ko najdeva si lastno sobo.

Odkar imava lastno sobo,
zadosti s tem sva zaposlena,
da božji hišni red izbriševa z zidu.
Pa tudi vrata stalno morava zaklepati,
zakaj nihče ne pride na obisk s prijateljskim namenom

in prav nikogar ne pozna, ki bi lačen bil, premražen in obupan,
a kdo bi naju mogel siliti, naj takšne iščeva,
odkar imava lastno sobo!

LADJA

Hermann Lienhard

Morje,
tajinstveno temno,
s trstjèm prešumljano,
to je moj čoln,
obtolčen z valovi
Seine in Volge
zagazil je v Nil.

Najel si krmarja
neumrljivega
sem v pristanišču
daljnega limba,
kjer vije se prapor
vladarja morjã,

a brž mu srcé
je v željãh
zagorelo
in išče zdaj z mano
kot Krištof Kolumb
svoj véliki cilj,

blaženstvo išče
in stalno krmari
skoz smrtno temačni
tuji kanal
med zémľjo in nebom.

Ponoči sem stopil
na krhki svoj čoln
in niham še vedno
(z njim pri krmilu)
po cesti vsemirski
navzgor in navzdol.

Našel bi rad
deželo obljubljeno,
njo, harmonijo,
(ki verujem vanjo)
ki zémljo naj s soncem
zedini in ogenj
z vodo.

To brod je, ki plove
pod mojim imenom.
Pasatni je veter
zvezdà ga obvel.

VEČNI CVET

Hermann Lienhard

Rože vse odcveto,
samo ne rastlina,
ki jo je veter vsejal
kot seme v srcé.

Zrasla pod tožnim je soncem,
ob grozi polnočni,
v razpénjenem ognju,
ob grožnji ledu.

Kazalo je, da se ospe
kakor ostale.
Toda skrivnostna, temná
cvetela bo večno —

dotlej, ko ta veter
odnese njen pelod
preko sveta
in še dalje: čez rob,
kjer zemlja se več ne dotakne
lahnó razpršenega sna.

SAMOTA

Anneliese Fritz-Eulau

1

Glej, ležim kakor nekoč v temini,
toda noč, ki v njej počivam,
več nad mano
tvojega pogleda ne prižge —
in dih noben iz tvojih ust
hladu iz udov mi ne vzame...

Edino zvezde spuščajo se nižje
in stopajo
z bodečimi koraki
mi čez dušo...

Nikoli več ne bom
spregovorila o ljubezni,
saj brž ko ustnice odprem,
privre iz njih krvava pena.

2

Moja duša je kot kamen potonila.
Čezno se preлива svet.
Ne išči je, zakaj ljubezen njena
prevagala je to življenje
in morala na dno, da bi nekoč —
ko sam se potopiš —
bilà ti blizu...

JUTRI ZATE DNEVA NI

Franz Kiessling

Je dan kot drugi dnevi,
kaj več o njem ne misliš.
Napísati bi moral pismo
in stvar na jutri preložiš,
a jutri zate dneva ni.

Ubereš običajno pot,
ob njej se nič ni spremenilo.
Hiša, ki jo tam gradé,
si misliš, jutri bo zgrajena,
a jutri zate dneva ni.

Danes je tvoj sodni dan.
Današnji dan ni kakor drugi;
a brv, ki se pod teboj udre,
že jutri znova bo postavljena
in voda spód se sama izravna.

Jutri dan bo, kot so drugi dnevi,
a zate ne.

Prevedel Peter Levec